

finde en Undtagelse Sted, saa lad det blive en Ret og ingen Naade; thi dersom det bliver en Naade, saa faae vi, som det blev udtalt af den ærede Rigsdagsmand for Odense Amts 1ste Valgkreds (Schovelin), utallige Klager af dem, der ville undtages, og de, der finde sig i, at Skatten er dem paalagt, og rolig bære den Slags Gjenvordigheder, komme da til i for stort Forhold at bære Skatten. Det skulde da blive en Ret, men hvorledes skal det udføres? Der er et Moment, man især har dvælet ved, og det er Hensyn til, hvor stor Familie en Mand har; man har meent, at en Mand, der har 5 til 6 Børn, bør betale mindre i Skat end den, der ingen har.

Jeg skal nu dertil bemærke, at det dog er besynderligt alene at betragte Børn som en Byrde; der er dog vel ogsaa en anden Side, hvorfra de maae betragtes. Man maa i saa Henseende ogsaa tage i Betragtning, at de, der have Børn, allerede have en meget stor Fordeel i Beskatningen, nemlig med Hensyn til Skoleffekten. Det er en overordentlig priselig Indretning i Danmark, at Skoleunderviisningen er let tilgængelig for Enhver, men det er Noget, der ogsaa maa erkjendes af Alle, at den billige Underviisning og Opdragelse af Børn i Skolen bliver dem til Fordeel, der have mange Børn, da hele Communen bidrager dertil, istedetfor at man andre Steder beskatter den Enkelte med Hensyn til Børnenes Underviisning, hvor ikke Fattigdom eller Uformuenhed sætter ud af Stand til at sørge for Underviisning. Men selv om man vilde tage Hensyn til Børnenes Antal — jeg anseer det isørigt for udførligt — hvorledes skulde man da gaae frem? Skal man sige: for saa og saa mange Børn fradrages der saa og saa Meget, og for et enkelt Barn saa og saa Meget, og skal dette fradrages, enten en Mand har store eller ringe Indtægter? Skal Hensynet til Indtæg-

ten lades aldeles ude af Betragtning? Eller skulle vi have en Børnescala ved Siden af den anden Scala, som vi allerede have? Bestemmelser maatte gives, ellers skulle vi, saaledes som det er bestemt i Loven, overlade det til et aldeles vilkaarligt Skjøn fra Rigningscommissionens Side. Dette er en af de væsentligste Indvendinger, jeg har imod Loven. Skjøndt den ellers med stor Consequents har søgt at gennemføre Indkomstskatten, giver den ved lige med Gæd at komme til Leilighedsffekten, som det sidste ærede Medlem bemærkede, Naaben ihænde til at bekæmpe den foreslaaede Beskatning som en Halvhed. — Jeg skal nu omtale Maaden at finde Indtægten paa. Jeg troer, at det er en helbig Maade, som Lovudkastet har valgt, forsaavidt vedrører Selvangivelse. Jeg veed meget vel, at Selvangivelse fremkalder store Ulemper, saasom urigtig Angivelse, falsk Gæd, der demoraliserer og medfører Tab for Staten i mange Tilfælde, men disse Ulemper overdrives vel at mærke ogsaa i en meget høj Grad. Der er intet klarere Beviis i saa Henseende end Indkomstskatten i England. Denne Skat, som nu er steget til 4 pCt., er indgaaet med et Beløb, som er betydeligt større, end der blev paaregnet, da den blev paalagt; dette er dog et Vidnesbyrd om, at Klagerne over Selvangivelse ere meget overdrevne. Jeg erkjender imidlertid tilfulde, at det navnlig under vore nuværende Forhold vilde være farligt at indføre Selvangivelsesystemet med Gæd, da det er stridende mod vore Sædvaner og Ideer, og jeg skulde endogsaa tilraade, at man fritog for Gædens Anvendelse i det Tilfælde, Loven har henvist til Gæd. Men det er i mine Tanker et Fortrin, at Loven har sat en forstandig Præmie for Selvangivelse. Derimod synes det mig, at Lovforslaget er mindre tilfredsstillende med Hensyn til Maaden, hvorpaa Indtægten ellers skal udfindes.